

Arrest

nr. 347 452 van 29 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ONGHENA loco advocaat B. BRIJS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, is op de luchthaven van Zaventem toegekomen op 18 juli 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op dezelfde dag.

Op 6 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RVV) nr. X van 30 september 2022 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Op 11 oktober 2022 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissing waarbij dit verzoek niet ontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad nr. X van 16 november 2022 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen.

1.3. Op 12 juni 2023 dient verzoeker een tweede volgend verzoek in.

Op 29 juni 2023 neemt de commissaris-generaal de beslissing waarbij dit verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, u behoort tot de etnische groep Tutsi en u bent moslim. Op 01 maart 1980 werd u geboren in de wijk Buyenzi in Bujumbura, Burundi en Buyenzi is ook de plaats waar u op de laatste twee jaar voor uw vertrek na uw hele leven heeft gewoond. Van uw 16e tot uw 34e jaar bent u professioneel voetballer, daarna begint u voor uzelf te werken als handelaar en zakenman. Voor zowel uw voetbalcarrière als voor uw werkzaamheden als zakenman reist u veelvuldig naar het buitenland. In februari 2020 gaat u vanwege financiële moeilijkheden als chauffeur in loondienst werken bij de coöperatief Tanza. U vervoert er bonen van Burundi naar de buurlanden Rwanda en Congo. Op 15 april 2022 reist u vanwege deze werkzaamheden naar de grensovergang met Tanzania genaamd Kobero. U wordt die dag gearresteerd en ervan beschuldigd bonen te leveren aan de in Congo verblijvende rebbelengroep Red Tabara. Gedurende 18 dagen wordt u door de inlichtingendienst in de gevangenis opgesloten en u wordt er dagelijks verhoord, waarbij u ook wordt gefolterd. Op 03 of 04 mei wordt u vrijgelaten en krijgt u de boodschap dat het onderzoek naar u verder loopt. Op 06 mei krijgt u een convocatie om uzelf opnieuw aan te melden bij de nationale inlichtingendienst. U besluit dan Burundi te verlaten en op 07 mei reist u per bus via Tanzania naar Kenia. Op 13 mei ontvangt uw vrouw nogmaals een convocatie voor u, maar omdat u afwezig bent wordt uw vrouw in uw plaats gearresteerd en samen met uw dochtertje Z.(...) meegenomen. U moet zich aanmelden voor hun vrijlating, maar u bevindt zich reeds in Nairobi, Kenia. Na 3 dagen worden uw vrouw en dochter vrijgelaten en keren zij huiswaarts. Tijdens de laatste dagen van Eid al Adha, op 05 of 06 juli, keert u vanuit Kenia terug naar uw huis in Charama, Bujumbura. U gaat vervolgens naar de moskee en bij terugkeer naar huis ziet u vier politieauto's voor uw huis staan, waarna u direct naar het huis van uw buurman J.(...) gaat. Wanneer u zich daar bevindt, ontvangt u van uw vrouw een bericht dat het te gevaarlijk is om terug naar huis te keren. Uw buurman J.(...) besluit u te helpen en brengt u naar Muramvya, waar u in zijn huis verblijft. Op 17 juli 2022 komt J.(...) u met zijn auto halen en reist u samen met hem naar de luchthaven in Bujumbura. Daar ontmoet u een tweede persoon, aan wie J.(...) uw paspoort overhandigt. Met deze tweede persoon stapt u op het vliegtuig, al weet u niet welke bestemming de vlucht heeft die u neemt. Eenmaal aangekomen op 18 juli 2022 wordt u aangesproken door een medewerker van de luchthaven. U dient diezelfde dag, op 18 juli 2022, op de Belgische nationale luchthaven uw eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Luchtvaartpolitie BruNat te Zaventem. Op 06 september 2022 werd uw verzoek door het Commissariaat-generaal afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 september 2022. Op 30 september 2022 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-Generaal. Op 09 oktober 2022 werd er een zogenaamde “terugdrijvingspoging” voor u ondernomen, maar u weigerde te vertrekken.

*Op 11 oktober 2022 diende u een **eerste volgend verzoek om internationale bescherming** in vanuit het transitcentrum Caricole. Op 26 oktober 2022 werd uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV op 2 november 2022. Op 16 november 2022 bevestigde heeft de RvV uw beroep verworpen.*

*Op 12 januari 2023 diende u voorliggend **tweede volgend verzoek om internationale bescherming** in. U verklaart dat u een procedure heeft opgestart om uw huis op naam van uw schoonmoeder te laten zetten, zodat ze dit niet van u kunnen afpakken. U heeft ook twee documenten meegebracht waarvan u niet zeker weet dat uw advocaat deze reeds heeft overgemaakt aan het CGVS, namelijk een brief van het Ministerie van de Publieke Functie, Arbeid en Werk, gericht aan de Coöperatief waarvoor u werkte in Burundi; en een bevel van voorwaardelijke vrijlating op naam van uw buurman die werd gearresteerd omdat hij u geholpen had het land te verlaten. De originelen van deze documenten bevinden zich nog in Burundi.*

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede volgend verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste en eerste volgend verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voornamelijk omdat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot het element die de kern van uw relaas uitmaakt, namelijk de tijdsspanne waarin uw beweerd vervolging door de Burundese overheid plaatsvond, waardoor uw algemene geloofwaardigheid werd ondermijnd. Deze ondermijning van uw geloofwaardigheid kwam nog bovenop het feit dat u bij aanvang van uw vorige asielprocedure de Belgische autoriteiten moedwillig had misleid door valse informatie en valse (identiteits)documenten te verstrekken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op alle vlakken de argumentatie van het Commissariaat-generaal (Arrest RvV dd. 30 september 2022). U diende géén cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

U situeerde daarna ook uw eerste volgend verzoek volledig binnen de eerder ongeloofwaardig geachte context en werd dit verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard.

In voorliggend (tweede volgend) verzoek verklaart u dat de overheid heeft aangekondigd dat ze de eigendommen van mensen die Burundi hebben verlaten mogen claimen en u om die reden een procedure heeft opgestart om uw huis op de naam van uw schoonmoeder te zetten zodat ze dit niet van u kunnen afnemen (Verklaring volgend verzoek dd. 07.06.2023, vraag 17). U haalt echter geen vrees bij terugkeer in dit verband aan en geeft zelf aan dat er reeds een procedure loopt om dit "probleem" op te lossen.

Wat betreft de door u voorgelegde documenten moet het volgende worden vastgesteld. U wenst met deze documenten verklaringen te ondersteunen die u in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming heeft aangehaald en die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd. Documenten zijn niet in staat de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielsrelaas te wijzigen. Bovendien gaat het niet om originele documenten maar om kopieën waarvan de bewijswaarde hoe dan ook beperkt is. Daarnaast blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (U4 anti-corruption research centre – Street-leven corruption in Burundi: research reveals critical influence of social norms – 07.10.2020) dat corruptie in Burundi systematisch genoemd kan worden, wat er opnieuw voor zorgt dat weinig bewijswaarde gehecht kan worden aan de door u neergelegde documenten. Deze documenten kunnen dan ook geen nieuw element vormen dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de omvang van het willekeurige geweld in het kader van het gewapende conflict in het land van herkomst van dien aard is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de

desbetreffende regio terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Uit de informatie in het bezit van het CGVS (zie COI Focus "Burundi: veiligheidssituatie" van 31 mei 2023 https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_situation_securitaire_20230531.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie in Burundi onstabiel blijft.

Op politiek vlak begon in 2015 een nieuwe politieke crisis met de aankondiging van president Nkurunziza dat hij een derde mandaat ambieerde. Sindsdien worden tegenstanders van het regime (of degenen die als zodanig worden beschouwd) zwaar onderdrukt. Latere gebeurtenissen hebben deze situatie niet veranderd. In mei 2018 versterkte een nieuwe grondwet, die door een volksreferendum werd goedgekeurd, de macht van president Nkurunziza en consolideerde de politieke dominantie van de CNDD-FDD, die in de loop der tijd een "staatspartij" is geworden.

In juni 2020 vormde de nieuwe president Evariste Ndayishimiye (winnaar van de presidentsverkiezingen van mei 2020 en vervroegd beëdigd na de plotselinge dood van zijn voorganger Pierre Nkurunziza) een regering die uitsluitend bestaat uit leden van de CNDD-FDD, waaronder verschillende "hardliners" van het regime. Waarnemers maken melding van aanhoudende systematische aanvallen op leden van de oppositie (of degenen die als zodanig worden beschouwd) in toepassing van een overheidsbeleid.

Tegelijk is president Ndayishimiye, sinds hij aan de macht is, erin geslaagd de banden met Rwanda aan te halen en een zekere ontspanning te bereiken met de internationale gemeenschap.

Verschillende bronnen maken echter melding van sterke spanningen binnen de CNDD-FDD tussen enerzijds de president en anderzijds de secretaris-generaal van de partij, Ndikuriyo. Ndikuriyo, die veel radicalere standpunten inneemt ten opzichte van de internationale gemeenschap en de oppositie, lijkt de boodschap van verzoening die door president Ndayishimiye wordt uitgedragen, tegen te werken.

Op het gebied van veiligheid wordt Burundi geconfronteerd met diverse gewelddadigheden. Het kan gaan om gewapende conflicten, politiek geweld of criminaliteit.

Het aantal gewelddadige incidenten en slachtoffers, met name burgerslachtoffers, dat het ACLED in 2022 en de eerste maanden van 2023 registreerde, is echter aanzienlijk lager dan in voorgaande jaren. De Ligue Iteka en de APRODH geven daarentegen een veel hoger aantal slachtoffers aan voor 2022, dat min of meer op hetzelfde niveau blijft als in voorgaande jaren. Deze organisaties maken echter geen duidelijk onderscheid tussen burgerslachtoffers en niet-burgerslachtoffers.

Wat de gewapende conflicten in 2022 betreft, registreerde het ACLED er slechts enkele (soms dodelijke) tussen de Burundese strijdkrachten en Rwandeessprekende gewapende groepen, met name het FLN of de FDLR, in en rond het Kibira-woud in het noordwesten, met name in twee gemeenten in de provincie Cibitoke.

In het oosten van de Democratische Republiek Congo (DRC) zette het leger, gesteund door de Imbonerakure, zijn militaire operaties tegen Burundese rebellen van de RED Tabara en het FNL voort. Bij deze gevechten vielen aan beide kanten slachtoffers en werden verschillende mensenrechtenschendingen gepleegd maar het Burundese leger lijkt erin geslaagd te zijn, deze gewapende groepen te verhinderen om operaties uit te voeren in Burundi.

Tussen begin 2022 en eind maart 2023 vonden deze gewapende gevechten vooral plaats in de provincie Cibitoke, die het zwaarst getroffen blijft door het geweld, met meer dan de helft van de slachtoffers (waaronder veel leden van gewapende groepen die in het Kibira-woud zijn gelegerd). Elders in het land werden geen gewapende gevechten geregistreerd.

Ondanks de verklaringen van president Ndayishimiye dat hij het rechtsstelsel wil hervormen, de corruptie wil bestrijden en de plegers van mensenrechtenschendingen wil vervolgen, constateren verschillende waarnemers dat de mensenrechtensituatie niet wezenlijk verbeterd is.

Ook al is het overheidsgeweld minder flagrant dan in 2015, wijst een communiqué van talrijke Burundese en internationale organisaties erop dat alle structurele problemen die de VN-onderzoekscommissie vaststelde, blijven bestaan: willekeurige arrestaties van politieke tegenstanders of van personen die als dusdanig worden beschouwd, foltering, gedwongen verdwijningen, buitengerechterlijke executies, seksueel geweld, beperkingen van de vrijheid van meningsuiting en schendingen van economische en sociale rechten. Voor de meeste van deze schendingen zijn de veiligheidstroepen, de Nationale Inlichtingendienst (SNR) en de Imbonerakure verantwoordelijk, die over het algemeen in alle straffeloosheid handelen.

Hoewel het IDHB erkent dat de mensenrechtenschendingen door overheidsfunctionarissen in 2022 daalden, maakt het melding van een "relatieve" en "tijdelijke" rust.

Het IDHB meldt een toenemende militarisering en een geleidelijke formalisering van de rol van de Imbonerakure in veiligheidsoperaties. Burundese en internationale organisaties wijzen op eerder verkiezingsgeweld en waarschuwen voor toenemende politieke repressie in het komende jaar.

HRW benadrukt in september 2022 dat de democratische ruimte gesloten blijft en dat de controle over de media en het maatschappelijk middenveld niet verzwakt. HRW meldt dat de autoriteiten (hoge regeringsambtenaren, het leger, ordetroepen, lokale administratieve autoriteiten en Imbonerakure) het vooral gemunt hebben op mensen die de CNDD-FDD of de president niet steunen (met name door te weigeren lid te worden van de partij of financiële bijdragen te leveren), leden van het CNL en soms leden van andere oppositiepartijen, familieleden van echte of vermeende tegenstanders, mensen die verdacht worden van betrokkenheid bij gewapende aanvallen of samenwerking met gewapende groepen.

Bovendien wijst het UNHCR erop dat tussen september 2017 en 30 april 2023 ongeveer 209.000 vluchtelingen naar Burundi werden gerepatriëerd en dat de terugkeerbeweging in 2022 minder intensief werd. Het aantal mensen dat naar de buurlanden vertrok, overtrof het aantal gerepatriëerden in de eerste maanden van 2023. De terugkeer naar vaak verarmde en kwetsbare gemeenschappen, de moeilijke toegang tot bestaansmiddelen en basisdiensten en, in enkele gevallen, veiligheidsproblemen beïnvloeden de re-integratie op korte en lange termijn of kunnen secundaire ontheemding veroorzaken.

Verschillende bronnen wijzen erop dat de economische situatie blijft verslechteren en het OCHA beweert dat de gevolgen van deze achteruitgang voor de humanitaire situatie rampzalig zijn.

De bovengenoemde objectieve informatie wijst erop dat de gewelddadige incidenten die in Burundi worden waargenomen, hoofdzakelijk gericht zijn en de meeste waarnemers zijn het er nog steeds over eens dat de crisis in de eerste plaats politiek van aard is. Deze incidenten eisen ook minder slachtoffers dan in de beginjaren van de crisis.

Uit de hierboven vermelde informatie blijkt dus dat, ondanks een onstabiele veiligheidssituatie die nauwlettend in het oog moet worden gehouden, de gewelddaden uiterst beperkt blijven in tijd en ruimte en het dus niet mogelijk maken te besluiten dat Burundi geconfronteerd wordt met een situatie van "willekeurig geweld" in het kader van een "binnenlands gewapend conflict" in de zin van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Ten slotte meent het Commissariaat-generaal in het licht van de objectieve informatie waarover het beschikt (Cedoca, COI Focus: « Burundi – Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022 https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_le_traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_20220228.pdf) dat het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België heeft verbleven of er is doorgereisd, meer bepaald als verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat hierdoor, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging ontstaat indien hij naar Burundi terugkeert.

Ten eerste, hoewel in 2015 de betrekkingen tussen België en Burundi verslechterden, blijkt uit de objectieve informatie dat de diplomatieke betrekkingen tussen Burundi en de Europese Unie en specifiek België sinds enkele jaren ontspannen.

Hoewel verwijzingen naar "kolonisatoren" nog steeds vaak voorkomen in het discours van hooggeplaatste politici, is de vijandigheid van de Burundese staat ten opzichte van België sinds 2018 afgenomen.

Zo hebben er sinds eind 2020 verscheidene officiële ontmoetingen op hoog niveau plaatsgevonden tussen president Ndayishimiye of zijn minister van Buitenlandse Zaken, Albert Shingiro, en vertegenwoordigers van de Europese Unie en haar lidstaten, waaronder België, zowel in Bujumbura als in Europa. Op 15 februari 2022 vloog president Ndayishimiye naar Brussel om deel te nemen aan de top tussen de Europese Unie en de Afrikaanse Unie op 17 en 18 februari 2022. Dit is het eerste bezoek van een Burundees staatshoofd aan Europa sinds 2014.

Deze ontspanning in de relaties tussen Burundi en België wordt bovendien bevestigd en benadrukt door verschillende door Cedoca gecontacteerde bronnen, die van mening zijn dat individuele verblijven van Burundese onderdanen hierdoor in het algemeen minder verdacht en minder riskant worden.

Wat de terugkeer van Burundese onderdanen naar hun land betreft, hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken tussen 2019 en 2022 13 vrijwillige terugkeren registreerde, meldde de DVZ dat er in diezelfde periode geen gedwongen terugkeer had plaatsgevonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt dat de plaatselijke autoriteiten in geval van gedwongen repatriëring vooraf worden ingelicht want de laissez-passers worden uitgereikt op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het desbetreffende land verstrekt. De DVZ deelt echter nooit mee dat een persoon een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Er is dus geen reden om aan te nemen dat de Burundese autoriteiten ervan op de hoogte zouden kunnen zijn dat een van hun onderdanen die naar het land is teruggekeerd, in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hoewel de eind 2021 aangenomen wet tot regeling van de migraties naar Burundi de illegale binnenkomst, het illegale verblijf en het illegale vertrek uit het land strafbaar stelt, heeft Cedoca bovendien geen enkele wettelijke bepaling gevonden die veroordeelt dat iemand internationale bescherming heeft aangevraagd of in Europa heeft verbleven.

Vervolgens, wat de aanwezigheid van de Burundese autoriteiten op de luchthaven van Bujumbura betreft, waren de meeste gesprekspartners van het CGVS het eens over de aanwezigheid van de politie - met name de medewerkers van het Commissariaat-generaal voor Migratie (de vroegere "police de l'air, des frontières et des étrangers" (P.A.F.E.), die de immigratie en emigratie regelt en de reisdocumenten controleert) - en over de aanwezigheid van de Nationale Inlichtingendienst (SNR), hoewel ze niet allemaal dezelfde autoriteiten vermelden. Andere afzonderlijke gesprekspartners melden de aanwezigheid van andere instellingen zoals de nationale politie, agenten van het presidentschap, militairen, ontvangers van de Burundese belastingdienst en gezondheidsmedewerkers van het Nationaal Instituut voor Volksgezondheid.

Eenmaal op Burundese bodem maakt geen enkele contactpersoon melding van specifieke procedures of controles voor Burundezers die naar het land terugkeren.

Bovendien stelde de door de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties opgerichte onderzoekscommissie voor Burundi sinds maart 2020 vast dat de vijandigheid jegens gerepatrieerden is afgenomen en maakt geen enkel internationaal verslag over de mensenrechtensituatie in Burundi sinds 2019 melding van problemen bij de terugkeer op het grondgebied van Burundese onderdanen die vanuit België (of andere plaatsen) per vliegtuig terugkeren.

Het Commissariaat-generaal heeft van zijn gesprekspartners geen precieze of concrete informatie gekregen over eventuele problemen waarmee uitgeprocedeerde verzoekers om internationale bescherming in Europa, met name in België, worden geconfronteerd. Het CGVS beschikt dus niet over aanwijzingen dat een Burundese onderdaan die naar Burundi terugkeert, problemen met zijn autoriteiten zou hebben alleen omdat hij door België is gereisd of in België heeft verbleven.

Hoewel sommige gesprekspartners afzonderlijk melding maakten van eventuele probleemsituaties voor bepaalde categorieën van personen (leden van de burgermaatschappij, journalisten, politieke tegenstanders, personen die openlijk kritiek hebben op de regering, enz.) of voorbeelden noemden van personen die werden onderworpen aan ernstige verhoren, werden gearresteerd of zelfs opgesloten, stelt het Commissariaat-generaal vast dat geen van deze gesprekspartners ook maar de geringste concrete informatie verstrekten over de identiteit en het profiel van de genoemde voorbeelden.

Het Commissariaat-generaal merkt evenwel op dat de meesten als enig concreet geval dat van Beatrice Nyamoya noemen, die in november 2021 bij haar terugkeer naar Burundi werd gearresteerd en een week lang werd vastgehouden. Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat zij uit Rwanda - en niet uit België - terugkeerde en wijst op een aantal zeer specifieke elementen van haar profiel die de aandacht van de autoriteiten kunnen trekken: zij is een bekende activiste voor vrouwenrechten en is verwant met een politieke tegenstander in ballingschap die kritisch staat tegenover de regering. Het gaat hier dus om een specifiek geval van een persoon met een profiel van politieke tegenstander, zodat uit dit individuele geval geen algemene conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot alle Burundese onderdanen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat het over geen enkele informatie beschikt op grond waarvan het zou kunnen stellen dat een Burundese onderdaan, louter op grond van zijn passage of verblijf in België, in de ogen van de Burundese autoriteiten zou kunnen worden verdacht van

sympathie voor de oppositie, en dat deze passage of dit verblijf bijgevolg geen enkele Burundese onderdaan blootstelt aan een ernstig risico op vervolging wegens zijn politieke opvattingen of politieke opvattingen die hem worden toegeschreven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De commissaris-generaal heeft middels haar nota met opmerkingen van 1 augustus 2023 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak geen bezwaar gemaakt, maar de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter acht het nodig om de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, zodat artikel 39/74 van de Vreemdelingenwet werd toegepast en er een terechtzitting werd vastgesteld.

2.2. Ter zitting van 11 maart 2026 was de verwerende partij niet aanwezig, noch vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.*”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en benadrukt dat hij nieuwe stukken heeft overgelegd ter ondersteuning van zijn volgend verzoek. Hij benadrukt dat zijn geestelijke toestand zorgwekkend is en dat hij verward is na de folteringen in zijn land.

Verzoeker vraagt dat hij erkend wordt als vluchteling, minstens dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend en ondergeschikt dat de bestreden beslissing wordt vernietigd.

3.2. Stukken

3.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- e-mailuitwisseling tussen de raadvrouw van verzoeker en het CGVS van 6 en 11 juli 2023 (stuk 3);
- brief van verzoekers raadvrouw van 27 februari 2023 over het volgend verzoek om internationale bescherming en begeleidende documenten (stuk 4);
- landeninformatie over Burundi (stuk 5).

3.2.2. Bij zijn aanvullende nota van 6 mei 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, voegt verzoeker volgende stukken:

- COI Focus Burundi « *Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissant de retour dans le pays* » van Cedoca van 28 februari 2022 (stuk 1) ;
- COI Focus Burundi « *Situation Sécuritaire* » van Cedoca van 12 oktober 2022 (update) (stuk 2) ;
- COI Focus Burundi « *Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays* » van Cedoca van 15 mei 2023 (stuk 3) ;
- COI Focus Burundi « *Situation sécuritaire* » van Cedoca van 31 mei 2023 (update) (stuk 4) ;
- SOS Medias Burundi « *Bujumbura : Les autorités burundaises confirment la mort de 9 personnes dans une attaque armée et s'en prennent au Rwanda une fois de plus* » van 26 februari 2024 (stuk 5).

3.2.3. Bij een verzoek tot behandeling van zijn zaak van 22 september 2025 voegt verzoeker volgend stuk:

- een medisch dossier betreffende verzoeker van september 2025;
- een brief van Fedasil van 10 september 2025 waarin zij meedelen dat verzoeker geen recht heeft op materiële opvang en Fedasil dus niet bevoegd is voor de betaling van de medische kosten van verzoeker.

3.2.4. Op 4 maart 2026 dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende stukken en er de weblinken van vermeldt:

- COI Focus Burundi: « *Situation Sécuritaire* » geüpdatet op 17 december 2025;
- COI Focus Burundi : « *Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays* » van 17 december 2025.

3.2.5. In zijn aanvullende nota van 10 maart 2026 voegt verzoeker volgend stuk toe:

- een nota van de heer Mbonimpa, voorzitter van APRODH “*Note de l’APRODH sur la protection internationale des demandeurs d’asile burundais*” (stuk 1) met Nederlandse vertaling;

Hij voegt de weblink toe van volgende rapporten en citeert er passages uit:

- Human Rights Watch: *“World Report 2026, Burundi”*, 4 februari 2026;
- COI Focus Burundi: *« Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays »* van 17 december 2025;
- COI Focus Burundi: *« Situation Sécuritaire »* geüpdatet op 17 december 2025;
- ADF *“RED-Tabara attacks heighten Rwanda-Burundi tension”* van 30 april 2024;
- Africanews *“Burundi opposition official abducted in the capital Bujumbura”* 13 augustus 2024.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

3.3.3. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig, tweede verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot zijn eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.3.4. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoeker geen bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In het verzoekschrift uit verzoeker hierop geen afzonderlijke kritiek, hij stelt enkel dat zijn geestelijke toestand zorgwekkend is en dat hij bijzonder verward is na de foltering, hij is niet in staat om een gesprek te volgen of de vragen die hem worden gesteld, te begrijpen.

De Raad merkt op dat verzoeker in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek (derde verzoek om internationale bescherming, hierna VIB) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd gehoord en

dat een 'verklaring volgend verzoek' werd ingevuld op 7 juni 2023. Uit de stukken van het administratief dossier en de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn tweede volgend VIB, hulp gekregen heeft van zijn toenmalige raadvrouw, die een begeleidende brief heeft opgesteld (bijlagen bij het verzoekschrift, stuk 4). Het niet kunnen volgen van een gesprek en het niet begrijpen van vragen, blijkt niet uit de 'verklaring volgend verzoek' van 7 juni 2023. In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoeker van deze beweerde problemen zelf geen melding maakte in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 juni 2023. Op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde hij immers ontkennend (zie 'Vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" DVZ d.d. 7 juni 2023, vraag 1). Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker geen medische stukken voorlegt waaruit zou blijken dat hij begin 2023 omwille van medische of psychologische redenen niet zou hebben kunnen deelnemen aan de procedure van internationale bescherming, of dat bepaalde medische of psychologische redenen dit hadden kunnen verhinderen of bemoeilijken.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van de procedure werden gerespecteerd, evenals dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.3.5.1. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming van 18 juli 2022 verklaarde verzoeker te vrezen gedood te worden door de Burundese autoriteiten vanwege de beschuldiging dat hij voedsel zou hebben geleverd aan de Red Tabara rebellen in Congo. Op 6 september 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt.

Op 30 september 2022 oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 278 201, in navolging van de commissaris-generaal, eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker in het kader van zijn beroepsprocedure aanvoerde dat hij een bijkomende vrees had in Burundi omwille van zijn Tutsi-etnie, stelt de Raad vast dat uit de landeninformatie niet kan worden afgeleid dat elke Burundese Tutsi louter omwille van zijn etnie nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker bleef in gebreke om in concreto aan te tonen dat hij op basis van zijn Tutsi-etnie in zijn land van herkomst werd bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. In zoverre verzoeker aanhaalde dat een louter verblijf in België en ook het hier indienen van een verzoek om internationale bescherming, bij een terugkeer naar Burundi een groot risico inhoudt, stelde de Raad vast dat op basis van de voorliggende informatie niet kon worden besloten dat verzoekers verblijf in België en het indienen van een verzoek om internationale bescherming bij een (al dan niet gedwongen) terugkeer naar Burundi op zich zou kunnen volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

3.3.5.2. In het kader van verzoekers eerste volgend VIB (tweede VIB) van 11 oktober 2022, blijft verzoeker vasthouden aan de motieven van zijn eerste VIB. Daarnaast verwijst verzoeker naar een nieuwe aanval en legt hij bijkomende stukken voor:

- een medisch attest opgesteld op 2 september 2022 door dr. S.V.R.;
- een attest van tewerkstelling opgesteld op 3 februari 2022 van de Coöperatief Tanza;
- een attest van woonst opgesteld door de lokale overheid van Bujumbura op 12 september 2018;
- een videofragment;
- een viertal foto's.

Op 26 oktober 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing waarbij dit volgend verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. De commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker zijn huidig verzoek steunt op de elementen die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet en dat hij geen nieuwe elementen of feiten voorlegt in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. De commissaris-generaal voegt hieraan toe dat het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België heeft verbleven, meer bepaald als verzoeker om internationale bescherming, niet van die aard is dat hierdoor wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging ontstaat bij terugkeer naar Burundi.

Op 16 november 2022 verwierp de Raad in zijn arrest nr. 280 197 het beroep tegen deze beslissing. De Raad bevestigde de beslissing van de commissaris-generaal, verwijst inzake verzoekers Tutsi-etnie naar de motieven daarover in zijn arrest nr. 278 201 van 30 september 2022 en stelt dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt en dat er geen zulke elementen voorliggen die op dit vlak zouden kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming, verwijst inzake verzoekers verblijf in België en het in België indienen van een VIB naar de motieven daarover in zijn arrest nr. 278 201 van 30 september 2022. De Raad motiveert als volgt over de documenten voorgelegd tijdens de beroepsprocedure:

- inzake de voorgelegde arresten dat precedentenwerking niet wordt aanvaard;
- uit de verklaring die zou uitgaan van de woordvoerder van de politie van Burundi kan geenszins worden afgeleid dat elke Burundees die via Servië naar Europa reist en die vanuit Europa terugkeert naar Burundi zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd, laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zulks zou gelden voor elke andere Burundees die vanuit Europa terugkeert naar Burundi, waarbij wordt opgemerkt dat verzoeker niet via Servië naar Europa is gereisd.

3.3.5.3. In het kader van verzoekers huidig tweede volgend VIB (derde verzoek) van 12 juni 2023 blijft hij vasthouden aan zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn eerste VIB en voegt hij hieraan toe dat de Burundese overheid heeft gecommuniceerd dat de eigendommen van personen die Burundi hebben verlaten, door de overheid mogen worden geclaimd, hij is een procedure begonnen om dit tegen te gaan. Ter staving van dit volgend verzoek legt verzoeker twee stukken voor:

- een kopie van een brief van 9 januari 2023 van het ministerie van de Publieke Functie, Arbeid en Werk, gericht aan het Coöperatief waarvoor hij werkte in Burundi;
- een kopie van een bevel van 20 december 2022 van voorwaardelijke vrijlating op naam van zijn buurman die werd gearresteerd omdat hij verzoeker geholpen heeft om het land te verlaten.

Op 27 februari 2023 had verzoekers toenmalige raadvrouw al een brief gestuurd naar het CGVS met de aankondiging dat verzoeker een volgend verzoek zou indienen en dat hij nog stukken verwachtte. Bij deze brief werden alvast volgende stukken voorgelegd:

- een kopie van een nota van 20 december 2022 van de directeur van de centrale gevangenis van de MPIMBA;
- een kopie van een ministerieel besluit van 9 januari 2023 tot opheffing van de tijdelijke opschorting op 25 juli 2022 van de activiteiten van de coöperatie Tanza (ook later voorgelegd op 12 juni 2023);
- een kopie van een besluit tot voorlopige invrijheidsstelling van 20 december 2022 inzake verzoekers vriend J. (ook later voorgelegd op 12 juni 2023).

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5.4. In de bestreden beslissing wordt het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

- verzoeker steunt zijn huidig verzoek op de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste en zijn volgend verzoek heeft uiteengezet. Zijn eerste verzoek werd afgesloten met een weigeringsbeslissing die werd bevestigd door de Raad, verzoeker diende geen cassatieberoep in zodat hem geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot dit verzoek en de beoordeling ervan vast staat, behoudens nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet;
- verzoeker situeerde zijn eerste volgend verzoek volledig binnen de eerder ongeloofwaardig geachte context, dit verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard;
- in voorliggend tweede volgend verzoek verklaart verzoeker dat de overheid heeft aangekondigd dat ze de eigendommen van mensen die Burundi verlaten hebben, mogen claimen en dat hij een procedure heeft opgestart om het huis op naam van zijn schoonmoeder te zetten zodat ze dit niet van hem kunnen afnemen; verzoeker haalt echter geen vrees aan bij terugkeer in dit verband en geeft zelf aan dat er een procedure loopt om dit op te lossen;
- met zijn voorgelegde documenten wenst verzoeker zijn verklaringen te ondersteunen die hij in het kader van zijn vorige verzoeken heeft aangehaald en die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd; bovendien gaat het om kopieën waarvan de bewijswaarde beperkt is; uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in Burundi systematisch is, wat er opnieuw voor zorgt dat er weinig bewijswaarde aan kan worden gehecht; deze documenten vormen geen nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor bescherming in aanmerking komt;
- gelet op de landeninformatie is het niet mogelijk te besluiten dat Burundi geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;
- het loutere feit een Burundese onderdaan te zijn die in België heeft verbleven, meer bepaald als verzoeker om internationale bescherming, is niet van die aard dat er wat hem betreft bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging ontstaat.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander licht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

3.3.5.6. Vooreerst voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat, ondanks de vraag van verzoekers toenmalige raadvrouw en haar herinneringen, het administratief dossier niet door het CGVS werd bezorgd. Het is volgens verzoeker dus onmogelijk om op de hoogte te zijn van alle informatie op basis waarvan het CGVS zijn beslissing heeft genomen.

In dit verband wordt eerst opgemerkt dat het verzoekers derde VIB betreft en dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hem in de procedure van zijn eerste VIB een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd bezorgd op 7 september 2022, dat hij bij zijn tweede VIB in het opvangcentrum Caricole een vragenlijst heeft ingevuld 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag', dat zijn derde VIB werd ondersteund door een begeleidende brief van zijn raadvrouw, zodat deze wordt geacht de redenen te kennen waarom verzoeker een derde VIB heeft ingediend en dat de drie beslissingen van het CGVS aan verzoeker ter kennis werden gebracht. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat het 'onmogelijk' is voor verzoeker en zijn toenmalige raadvrouw om 'op de hoogte te zijn van alle informatie op basis waarvan het Commissariaat zijn beslissing heeft genomen'.

Verder sluit de Raad zich aan bij wat de commissaris-generaal in zijn verweernota stelt:

"2.1.3 Verzoeker verwijt verweerder het administratief dossier te hebben opgevraagd maar nooit te hebben verkregen.

Verweerder repliceert verder dat verzoekende partij overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzage recht enkel geschiedt op aanvraag.

Verzoekende partij en haar raadsman mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier komen inkijken op de zetel van het CGVS en kennis nemen van de inhoud teneinde haar verdediging te organiseren. Verweerder meent dat er geen enkele rechtsregel bestaat waaruit blijkt dat de verwerende partij verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waarbij per e-mail of per fax om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming genomen wordt.

Verweerder antwoordt dat, indien verzoekende partij constateerde dat er geen reactie kwam op haar mail van 11 juli 2023 waarbij de vraag aan de verwerende partij werd gesteld haar de gevraagde stukken, over te maken gelet op het verstrijken van de beroepstermijn, er dan ook kon worden verwacht dat zij in deze een diligente houding aannam en het dossier ging inkijken op het CGVS teneinde haar verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren. Verzoeker kan geen rechten ontleen aan het uitblijven van enige reactie van de verwerende partij. Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekende partij op enig moment (na haar verzoek om kopie van de gevraagde stukken) inzage gevraagd heeft in het administratief dossier of dat dit zou verhinderd geweest zijn door het CGVS. Evenmin brengt verzoekende partij dergelijke stukken aan waaruit dit zou blijken. Het feit dat de gevraagde stukken niet aan de raadsman van verzoekende partij werden bezorgd, doet dan ook geen afbreuk aan de rechten van verdediging van verzoekende partij, noch aan het bestaan van deze documenten en hun aanwezigheid in het administratief dossier (naar analogie met RvV, nr. 205 797 van 22 juni 2018).

Verzoekende partij draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor een tijdige inzage van het administratief dossier bij het Commissariaat-generaal teneinde het beroep tegen de bestreden beslissing voor te bereiden. Verzoekende partij toont niet aan dat zij geen gebruik heeft kunnen maken van haar inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur (RvV, nr. 217 801 van 28 februari 2019)."

De Raad voegt hieraan toe dat verzoeker en zijn raadsman ook inzage konden vragen in het dossier bij de Raad, en eventuele aanvullingen na inzage konden formuleren in een aanvullende nota. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker of zijn raadsman inzage hebben genomen van het dossier bij de Raad.

3.3.5.7. Vervolgens kan met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat, in zover verzoeker in zijn huidige verzoek blijft vasthouden aan zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, hij er niet in slaagt om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze verklaringen te herstellen. De Raad benadrukt te dezen opnieuw dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot de eerdere beschermingsverzoeken nogmaals te beoordelen in beroep. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich mee zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het tweede volgend (derde) verzoek om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen.

Verzoeker heeft in het kader van zijn tweede volgend verzoek verwezen naar zijn eerder vermelde en reeds beoordeelde problemen en maakt melding van het feit dat de Burundese overheid zijn eigendom in beslag zou nemen en dat hij in dit verband een procedure heeft opgestart. Verzoeker uit in het verzoekschrift geen kritiek op de motieven hierover. De Raad stelt vast dat het verwijzen naar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen geen nieuw element kan vormen. De Raad volgt de commissaris-generaal dat verzoeker geen vrees bij terugkeer naar Burundi aanhaalt inzake het feit dat de Burundese overheid eigendommen van vertrokken personen opeist.

Verzoeker heeft in het kader van zijn tweede volgend verzoek drie nieuwe stukken voorgelegd.

De Raad wijst er vooreerst op dat deze stukken deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dan ook moet worden bepaald binnen dit geheel. Deze documenten moeten dus steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker en de relevante landeninformatie, zoals gestipuleerd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing pertinent het volgende op inzake deze documenten:

"Wat betreft de door u voorgelegde documenten moet het volgende worden vastgesteld. U wenst met deze documenten verklaringen te ondersteunen die u in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming heeft aangehaald en die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd. Documenten zijn niet in staat de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas te wijzigen. Bovendien gaat het niet om originele documenten maar om kopieën waarvan de bewijswaarde hoe dan ook beperkt is. Daarnaast blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (U4 anti-corruption research centre – Street-leven corruption in Burundi: research reveals critical influence of social norms – 07.10.2020) dat corruptie in Burundi systematisch genoemd kan worden, wat er opnieuw voor zorgt dat weinig bewijswaarde gehecht kan worden aan de door u neergelegde documenten. Deze documenten kunnen dan ook geen nieuw element vormen dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt."

In zijn verweernota merkt de commissaris-generaal pertinent het volgende op:

“Wat betreft de nota van de directeur van de centrale gevangenis merkt verweerder het volgende op:

In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij kon er geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker, hetgeen werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Waar verzoekende partij met het neerleggen van nieuwe documenten tracht zijn eerdere verklaringen te staven, wijst verweerder er op dat documenten slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Aangezien de verklaringen van verzoekende partij reeds eerder ongeloofwaardig werden bevonden, is stuk 1, dat bovendien een kopie betreft, niet van die aard dat het de vaststellingen in de bestreden beslissing kan weerleggen. Daarnaast blijkt ook uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er sprake is van systematische corruptie in Burundi, wat er opnieuw voor zorgt dat er maar weinig bewijswaarde kan worden gehecht aan de stukken neergelegd door verzoeker.”

In het verzoekschrift uit verzoeker kritiek op de bespreking van de stukken in de bestreden beslissing, hij stelt dat de Burundese staat beslag heeft gelegd op de activa van de coöperatie, dat de eigendom van verzoeker beschadigd is en dat slechts een zeer beperkte vrijgave van de activa kan worden overwogen. Inzake de voorwaardelijke invrijheidsstelling stelt verzoeker dat uit dit document blijkt dat de persoon die hen te hulp was geschoten, werd gearresteerd en opgesloten.

De Raad stelt vast dat uit het stuk inzake het opheffen van de inbeslagname van de activa van de coöperatie niet blijkt dat verzoekers eigendom beschadigd is en dat er sprake is van een beperkte vrijgave van de activa. Er is enkel sprake van dat de coöperatie haar activiteiten deels mag hernemen en dat ze onder permanente opvolging blijft. Verzoekers kritiek mist bijgevolg feitelijke grondslag en doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing hierover. Inzake het stuk over de voorwaardelijke invrijheidsstelling, stelt de Raad dat, naast het feit dat dit een kopie betreft die gemakkelijk vervalst kan worden en dus weinig bewijswaarde heeft, verzoeker met dit document tracht zijn eerdere verklaringen te staven. Documenten hebben slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag herstellen. Aangezien de verklaringen van verzoeker reeds eerder ongeloofwaardig werden bevonden, kan de kopie van dit stuk de vaststellingen in de bestreden beslissing niet weerleggen.

Verzoeker uit geen kritiek op de bespreking in de verweernota van het derde neergelegde stuk, noch in zijn aanvullende nota's noch ter terechtzitting. De Raad sluit zich aan bij deze bespreking.

3.3.5.8. In zijn aanvullende nota van 6 mei 2024 voert verzoeker volgend nieuw element aan:

- tien recente arresten van de Raad (januari – februari 2024) waarin beslist werd dat het hebben ingediend van een verzoek om internationale bescherming in België voldoende is voor het hebben van een gegronde vrees voor vervolging op basis van toegeschreven politieke opvattingen in Burundi. Verzoeker legt uit dat deze recente rechtspraak de bevindingen in dit verband in de bestreden beslissing tegensprekt en daarom moet worden gezien als een nieuw element. Verzoeker verwijst ook naar een arrest in dezelfde zin van 22 december 2022. Verzoeker benadrukt dat de Burundese autoriteiten wel degelijk op de hoogte kunnen zijn van het feit dat verzoeker in België al drie keer een VIB heeft ingediend. Verzoeker meent dat de situatie niet veranderd is en dat niet kan worden gesteld dat er momenteel geen risico op vervolging meer bestaat voor terugkeerders die in België een VIB hebben ingediend. Verzoeker meent dat nergens uit blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat hij zou kunnen ontsnappen aan dit klimaat van verdenking dat hem sinds de indiening van drie verzoeken in België bedreigt en het daaruit voortvloeiende risico. Er zijn geen elementen waaruit blijkt dat verzoeker een specifiek risicobestendig profiel heeft.

- verzoeker benadrukt ook dat Burundi nog steeds in conflict is met de rebellengroep Red Tabara en dat hij omwille van zijn Tutsi-etnie wordt beschuldigd van lidmaatschap van deze groepering.

Verzoeker voegt bij deze aanvullende nota de hierboven onder punt 3.2.2. vermelde landeninformatie van 28 februari 2022 en 15 mei 2023, van 12 oktober 2022 en 31 mei 2023 en het persartikel van 26 februari 2024.

Bij aanvullende nota van 4 maart 2026 gaat de commissaris-generaal in op de problematiek van de behandeling door de Burundese autoriteiten van onderdanen die terugkeren na een verblijf in België, in voorkomend geval na het indienen van een VIB. Onder verwijzing naar de meest recente landeninfo van 17 december 2025 stelt de commissaris-generaal het volgende:

“COI Focus Burundi: Situation Sécuritaire, geüpdatet op 17 december 2025, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_situation_securitaire_20251217.pdf of op <https://www.cgra.be/fr>.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de vervolging van tegenstanders (of vermeende tegenstanders) van het regime in Burundi hoofdzakelijk politiek van aard is en dat de etnische afkomst van de slachtoffers weliswaar een verzwarende factor kan zijn, maar op zich niet doorslaggevend is. Bijgevolg kan de loutere Tutsi-afkomst van verzoekende partij op zich geen gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigen in geval van terugkeer naar Burundi.

COI Focus Burundi: Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays van 17 december 2025, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi._traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_leurs_ressortissants_de_retour_dans_le_pays_20 of op <https://www.cgra.be/fr>.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat voor een Burundese staatsburger een louter verblijf in of doorreis door België, zelfs als verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat dit in geval van terugkeer naar Burundi leidt tot een gegronde vrees voor vervolging.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit alle beschikbare informatie blijkt dat de houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van de Burundese gemeenschap in België en Burundezen die uit België terugkeren niet los kan worden gezien van de bredere politieke context en de evolutie van de betrekkingen tussen België en Burundi, die sinds 2020 aanzienlijk verbeterd zijn. De recente verkiezingen in juni 2025 hebben geen nieuwe spanningen veroorzaakt en de uitzetting van de directeur van Enabel Burundi in september 2025 blijft een geïsoleerd incident.

Wat het verblijf in België betreft, is er geen voldoende objectieve en gedetailleerde informatie waaruit blijkt dat er bij terugkeer naar Burundi problemen kunnen optreden louter en alleen op deze grond.

Betreffende de kennis die de Burundese autoriteiten kunnen hebben van de omstandigheden van het verblijf en het gedrag van Burundezen in België, inclusief het eventueel indienen van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit de beschikbare informatie dat hoewel de Burundese diaspora in zekere mate in het oog wordt gehouden, dit toezicht zich vooral richt op opposanten en critici van de Burundese regering. Via haar lokale agenten in België houdt de Service national de renseignement (SNR) de Burundese diaspora in het oog om eventuele externe bedreigingen te identificeren.

Meer specifiek, aangaande het feit dat de Burundese autoriteiten "kennis" kunnen hebben van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit sommige bronnen dat de Burundese autoriteiten door hun ambassade of leden van de diaspora hierover kunnen worden geïnformeerd maar er wordt niet verduidelijkt op welke manier deze informatie zou worden verspreid. Voorts blijkt uit voormelde informatie dat bij organisatie van een terugkeer, noch de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch de International Organization for Migration (IOM) aan de betrokken ambassades meedelen dat personen die naar hun land worden gerepatriëerd al dan niet om internationale bescherming hebben verzocht.

Uit bovenstaande vaststellingen concludeert het Commissariaat-generaal dat het niet vaststaat dat de Burundese autoriteiten, zowel via hun surveillancesysteem in België als in Burundi, automatisch in het bezit zijn van informatie over het verblijf van hun onderdanen in België, en met name over het al dan niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Verder dient te worden vastgesteld dat volgens cijfers die in de objectieve informatie worden weergegeven, 41 Burundese staatsburgers tussen 2018 en juli 2025 bijstand hebben gevraagd aan de Belgische autoriteiten om hun vrijwillige terugkeer te organiseren en dat de IOM bevestigt dat de Burundezen die ervoor kozen om vrijwillig vanuit België naar hun land terug te keren en gedurende zes maanden na hun terugkeer werden opgevolgd, tot nu toe geen enkel probleem hebben ondervonden.

De Belgische veiligheidsdiensten zijn bovendien van oordeel dat het bestaan van een beleid van systematische intimidatie, arrestatie of toezicht jegens Burundezen die vanuit België terugkeren "hoogst onwaarschijnlijk" is, al kan niet worden uitgesloten dat sommige onder hen sporadisch met een dergelijke situatie worden geconfronteerd.

Tevens blijkt dat alle gecontacteerde bronnen ontkennend hebben geantwoord op de vraag van CEDOCA of ze kennis hebben van concrete gevallen van personen die problemen met de Burundese autoriteiten hebben ondervonden na hun verblijf in België en/of wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Verder maakt geen enkel recent internationaal rapport over de mensenrechten in Burundi, noch enige andere bron melding van gevallen van Burundese staatsburgers die naar Burundi terugvlogen vanuit België of een ander westers land en die bij aankomst problemen zou hebben ondervonden louter omdat zij in het buitenland verbleven en/of er om internationale bescherming verzochten. Weliswaar maken enkele bronnen gewag van een Burundese staatsburger die om privéredenen vrijwillig naar zijn land terugkeerde vanuit Zweden en bij aankomst op de luchthaven van Bujumbura in september 2025 werd aangehouden, maar de beschikbare informatie toont dat betrokkene zich tijdens een tussenlanding kritisch had uitgelaten over de Burundese autoriteiten. Er wordt geen enkel verband gelegd met het verblijf van betrokkene in Zweden of het eventueel indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Daarenboven werd door de Belgische diplomatieke bron die in april 2024 en in september 2025 werd gecontacteerd, bevestigd dat er thans frequent heen- en weer wordt gereisd tussen België en Burundi door Burundezen, waarvan sommige een beschermingsstatus in België genieten of de Belgische nationaliteit hebben verkregen. Dezelfde diplomatieke bron meldt ook dat verschillende opposanten die na de

evenementen van 2015 naar België waren gevlucht, teruggekeerd zijn naar Burundi en verklaren dat hun terugreis vlot is verlopen.

Op basis van de beschikbare informatie stelt het CGVS bijgevolg vast dat niet kan worden geconcludeerd dat elke Burundese staatsburger die naar Burundi terugkeert vanuit België nadat hij er om internationale bescherming heeft verzocht, een gegronde vrees heeft voor vervolging door de Burundese autoriteiten louter op basis van het verblijf en het indien van een verzoek om internationale bescherming in België.

Dit neemt niet weg dat, onder sommige omstandigheden, naar gelang het individueel profiel van de verzoeker om internationale bescherming, een dergelijke vrees gegronde kan zijn. Dit dient individueel te worden beoordeeld en het is aan de verzoeker om concreet de gegrondheid van zijn of haar vrees wegens een verblijf in België en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België aan te tonen. Verzoekende partij heeft dit in casu niet aangetoond."

Gezien de nieuwe landeninformatie in dit verband die dateert van na de bestreden beslissing van 29 juni 2023 en die beide partijen aanbrengen in hun aanvullende nota's, wordt hieronder onderzocht of het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België verblijft of op doorreis is, en meer bepaald als verzoeker om internationale bescherming, een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofdte doet ontstaan in geval van terugkeer naar Burundi.

3.3.5.9. De Raad stelt vast dat er geen voldoende objectieve en gedetailleerde informatie voorligt waaruit blijkt dat het loutere verblijf in België aanleiding geeft tot problemen bij terugkeer (zie: COI Focus "*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van 17 december 2025, p. 17-18, 21-22). De meeste bronnen maken daarentegen melding van mogelijk ernstige problemen wanneer de persoon een specifiek profiel heeft, bijvoorbeeld omdat hij verdacht wordt van banden met de oppositie of lid is van het maatschappelijk middenveld.

A. Wat vooreerst de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten betreft, merkt de Raad op dat deze nog steeds precair is. Uit de geraadpleegde algemene informatie blijkt namelijk dat er nog steeds schendingen van de mensenrechten plaatsvinden, zoals willekeurige arrestaties, gedwongen verdwijningen, buitengerechterlijke executies en foltering. De belangrijkste daders zijn de politie, de inlichtingen- en veiligheidsdienst Service National de Renseignement (hierna: de SNR) en de Imbonerakure (de jeugdafdeling van de regerende partij, de CNDD-FDD, georganiseerd als gewapende militie), die over het algemeen straffeloos kunnen handelen. Hoewel de slachtoffers van deze daden voornamelijk personen zijn die banden hebben, of ervan verdacht worden banden te hebben, met de oppositie, alsook personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groeperingen, merkt de Raad op dat verschillende organisaties of verenigingen melding maken van ernstige misdaden tegen burgers zonder specifieke politieke connotatie. Mensenrechtenorganisaties geven aan dat het moeilijk is om het aantal schendingen en slachtoffers te bepalen door moeilijkheden voor internationale organisaties om toegang te krijgen tot het land, de vrees van slachtoffers en getuigen voor represailles, de wijdverbreide angst onder de bevolking en het toezicht op leden van het maatschappelijke middenveld en de pers (COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*" van 17 december 2025, p. 11-14, 21, 24-25).

Wat de etnische factor betreft, blijkt uit verschillende rapporten van de onderzoekscommissie van de Verenigde Naties dat, hoewel in sommige gevallen de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn geweest, deze slachtoffers voornamelijk het doelwit waren vanwege hun (vermeende) oppositie tegen de Burundese regering (zie Cedoca, COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*", 14 februari 2025, p. 26. Deze vorige versie van dit rapport wordt met weblink vermeld in de bij aanvullende nota van het CGVS gevoegde update van 17 december 2025). Niettemin is het belangrijk om ook rekening te houden met het rapport van EurAc, een netwerk van tientallen ngo's die actief zijn in Centraal-Afrika, van mei 2025 over de situatie vóór de verkiezingen van dat jaar waarin wordt aangegeven dat Burundese Tutsi's die recentelijk in Rwanda hebben verbleven een bijzondere risicogroep vormen, met name in de regio's Bubanza, Cibitoke, Kayanza, Ngozi, Kirundo, Muyinga en Bujumbura, vanwege een heropleving van de spanningen met Rwanda. In februari 2025 meldt het collectief SOS Médias Burundi in de oostelijke provincies Cankuzo, Muyinga en Ruyigi een "*intensification des discours à caractère ethnique, la multiplication des patrouilles nocturnes et des arrestations arbitraires*" in verband met het conflict in het oosten van de DRC (COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*" van 17 december 2025, p. 26-27).

Bovendien blijft de speelruimte van het maatschappelijk middenveld en de media in Burundi beperkt en worden zij nauwlettend in de gaten gehouden. De afgelopen jaren zijn er nog steeds gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenverdedigers en journalisten gemeld (COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*" van 17 december 2025, p. 25-26; COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*", 14 februari 2025, pp. 22, 27-28).

Ten slotte blijkt uit algemene informatie ook dat de economische situatie in Burundi steeds verder verslechtert (hoge inflatie en vrijwel geen economische groei), met rampzalige gevolgen voor de humanitaire

situatie op het gebied van gezondheidszorg, onderwijs en voedselzekerheid. Volgens de speciale rapporteur van de Verenigde Naties blijft corruptie endemisch en treft zij de hoogste regeringsniveaus, de administratie, de openbare aanbestedingen en het rechtssysteem (COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*" van 17 december 2025, p. 12-13, 32-34; COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*", 14 februari 2025, p. 22, 27-28).

De hierboven beschreven context noopt tot grote voorzichtigheid bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen.

B. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van de Burundese gemeenschap in België en Burundezinnen die uit België terugkeren, niet los kan worden gezien van de bredere politieke context en de evolutie van de betrekkingen tussen België en Burundi, die sinds 2020 aanzienlijk verbeterd zijn en hebben zelfs geleid tot een nieuw bilateraal samenwerkingsakkoord tussen Burundi en België eind 2023, ter waarde van 75 miljoen euro. De recente verkiezingen in juni 2025 hebben geen nieuwe spanningen veroorzaakt. De Burundese regering heeft op 5 september 2025 de directeur van Enabel "*persona non grata*" verklaard. Dit blijft echter een geïsoleerd incident dat, in de huidige stand van zaken, op zich geen ander licht werpt op de aanmerkelijke verbetering van de bilaterale betrekkingen en de heropening van de politieke dialoog tussen België en Burundi sinds 2020 (COI Focus "*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van 17 december 2025, p. 12-13).

Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat de laatste verkiezingen van juni 2025 hebben geleid tot nieuwe significante spanningen in de bilaterale betrekkingen tussen beide landen of tot druk op België om Burundese opposanten in de diaspora aan te pakken (supra).

C. De Raad stelt vervolgens vast dat er geen voldoende objectieve en gedetailleerde informatie voorligt waaruit blijkt dat het loutere verblijf in België aanleiding geeft tot problemen bij terugkeer (COI Focus "*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van 17 december 2025, p. 21-22; COI Focus "*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*", 21 juni 2024, p. 25-26. Deze versie van 21 juni 2024 van dit rapport wordt met weblink vermeld in de bij aanvullende nota van het CGVS gevoegde update van 17 december 2025). De meeste bronnen maken daarentegen melding van mogelijk ernstige problemen wanneer de persoon een specifiek profiel heeft, bijvoorbeeld omdat hij verdacht wordt van banden met de oppositie of lid is van het maatschappelijk middenveld (COI Focus "*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*", 21 juni 2024, p. 26-33).

D. Wat in de huidige context de kennis van de Burundese autoriteiten betreft over de omstandigheden van het verblijf en het gedrag van Burundezinnen die in België verblijven, met inbegrip van de eventuele indiening van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Burundese diaspora in België en de Burundese bevolking in het land zelf onderworpen zijn aan een zekere mate van toezicht (COI Focus "*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van 17 december 2025, p. 14-15).

Volgens de Belgische veiligheidsdiensten waarmee Cedoca contact heeft opgenomen, beschikt de ambassade van Burundi in België over een "*antenne*" van de SNR die belast is met het identificeren van buitenlandse dreigingen. De SNR houdt toezicht op de onlineactiviteiten van leden van de diaspora en ondersteunt operaties om politieke tegenstanders in het buitenland in diskrediet te brengen. Bovendien is het volgens de gecontacteerde Belgische veiligheidsdiensten vrijwel zeker dat de SNR in Burundi zelf betrokken is bij het toezicht op vluchtelingen/terugkeerders.

Hiervoor kan het rekenen op een uitgebreid netwerk voor het verzamelen van informatie onder overheidsaanhangers binnen de diaspora en de bevolking, en het is zeer waarschijnlijk dat de SNR informatie over teruggekeerde Burundezinnen kan verkrijgen dankzij het systeem van "*cahiers de ménage*", een bijzonder indringend surveillancesysteem dat Burundese huishoudens verplicht een register bij te houden van bewoners en bezoekers, dat vooral wordt gebruikt in de "*quartiers contestataires*", de wijken van Bujumbura waar vaak een meerderheid van de bevolking uit Tutsi's bestaat, waar in 2015 de meest gewelddadige demonstraties plaatsvonden en waar veel regionale en internationale vluchtelingen vandaag vandaan komen. De SNR beschikt ook over een zekere capaciteit om de telefooncommunicatie in Burundi te controleren, die kan worden gebruikt om 'high profile returnees' te surveilleren. Ten slotte leggen de Belgische veiligheidsdiensten nog de nadruk op de verschillende initiatieven voor de digitalisering van het beheer en de controle van de internationale mobiliteit, die de surveillancemogelijkheden van de Burundese inlichtingendiensten zouden kunnen versterken (COI Focus "*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*", 21 juni 2024, p. 21-22).

Wat meer specifiek de indiening van een verzoek om internationale bescherming betreft, beweren sommige bronnen dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte kunnen worden gebracht via de ambassade of de diaspora. Het is echter onduidelijk hoe deze informatie concreet kan worden verkregen, gelet op de verplichting die op de Belgische asielinstanties rust om het beroepsgeheim en de vertrouwelijkheid van informatie waarover zij beschikken met betrekking tot individuele verzoeken om internationale bescherming, te respecteren. Gelet op de hierboven geschetste context van een zekere mate van toezicht, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de verzoeker om internationale bescherming zelf geen ruchtbaarheid geeft, bijvoorbeeld op sociale netwerken of in de media, aan het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien blijkt uit de contacten van Cedoca met de Algemene Directie van de DVZ en de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) dat geen van beide instanties in het kader van de door hen georganiseerde vrijwillige terugkeer aan de ambassades meedeelt of de betrokken personen al dan niet een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. De lokale autoriteiten worden echter altijd op de hoogte gebracht van een (gedwongen) repatriëring, aangezien een laissez-passer wordt afgegeven op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het betrokken land doorgeeft. In geval van gedwongen repatriëring met een geldig paspoort wordt de ambassade niet automatisch op de hoogte gebracht, maar kan zij hiervan op de hoogte zijn op basis van de codes op de passagierslijst, indien zij deze lijst controleert (COI Focus "*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van 17 december 2025, p. 19).

In het licht van het bovenstaande is de Raad dan ook van oordeel dat niet vaststaat dat de Burundese autoriteiten via hun surveillancesysteem in zowel België als Burundi per definitie kennis hebben van informatie over het verblijf van hun onderdanen in België, en met name van het indienen van verzoeken om internationale bescherming door die onderdanen.

E. Afhankelijk van het specifieke profiel of bepaalde specifieke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming kan er echter een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaan dat de Burundese autoriteiten kennis nemen van dergelijke informatie.

In dit verband identificeren de verschillende bronnen die Cedoca heeft geraadpleegd personen die actief zijn in de politieke oppositie, met name leden van bepaalde politieke partijen, bewegingen of organisaties die in Burundi zijn uitgesloten of geschorst, leden van een oppositiemedium, personen wier mening telt, zoals een leider of een lid van het maatschappelijk middenveld, of personen die door de Burundese justitie zijn veroordeeld wegens hun betrokkenheid bij de poging tot staatsgreep in 2015, als profielen die bij hun aankomst of tijdens hun verblijf in Burundi het voorwerp kunnen uitmaken van een vorm van vervolging (COI Focus "*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van 17 december 2025, p. 21-26). Ook het gedrag van de betrokkene, het feit of hij of zij in het buitenland activiteiten heeft ontplooid die als schadelijk voor de Burundese regering worden beschouwd, en het feit dat deze regering daarvan op de hoogte is, zijn bepalend (ibid., 15-16 en 21-26).

F. Wat betreft het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België als bron van vrees voor een persoon die a priori geen specifiek profiel heeft, zoals hierboven vermeld, merkt de Raad op dat de informatie waarover hij beschikt divers, weinig concreet en deels tegenstrijdig is.

Zo zijn sommige bronnen van oordeel dat Burundezen die terugkeren na internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, en ervan uitgaande dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, problemen zullen krijgen met hun autoriteiten omdat ze zouden kunnen worden beschouwd als politieke opposanten of als personen die het imago van het land hebben aangetast (ibid., p. 21 en de voetnoten aldaar opgenomen). Deze problemen worden echter ofwel niet nader gespecificeerd, ofwel is er sprake van het feit dat men geregistreerd wordt en mogelijk door de SNR wordt vastgehouden en ondervraagd. Andere bronnen zijn van mening dat het enkele feit dat een Burundese onderdaan in België internationale bescherming heeft aangevraagd, hem niet blootstelt aan problemen (ibid., p. 21).

In de mate dat bepaalde bronnen die melding maken van een mogelijk probleem bij terugkeer in dit verband ook verwijzen naar een Burundese staatsburger die om privéredenen vrijwillig naar zijn land terugkeerde vanuit Zweden en bij aankomst op de luchthaven van Bujumbura in september 2025 werd aangehouden, merkt de Raad op dat de beschikbare informatie melding maakt van het feit dat de betrokkene zich tijdens een tussenlanding kritisch had uitgelaten over de Burundese autoriteiten. Sommige bronnen geven aan dat de betrokkene is opgesloten in een gevangenis van SNR en later is getransfereerd naar de gevangenis in Bujumbura.

Uit de cijfers in de algemene informatie blijkt vervolgens dat 41 Burundese staatsburgers tussen 2018 en juli 2025 bijstand hebben gevraagd aan de Belgische autoriteiten om hun vrijwillige terugkeer te organiseren en dat de IOM bevestigt dat de Burundezen die ervoor kozen om vrijwillig vanuit België naar hun land terug te keren en gedurende zes maanden na hun terugkeer werden opgevolgd, tot nu toe geen enkel probleem hebben ondervonden.

Verder blijkt dat Cedoca zijn contacten heeft gevraagd of zij concrete voorbeelden kennen van personen die problemen hebben gehad met de autoriteiten na een verblijf en/of een verzoek om internationale bescherming in België, en dat alle bronnen ontkennend hebben geantwoord. Bovendien wordt in geen van de recente internationale rapporten en rapporten van Burundese ngo's die Cedoca heeft geraadpleegd over de mensenrechtensituatie in Burundi concreet melding gemaakt van repatriëringen van Burundese onderdanen, noch van eventuele problemen die Burundese onderdanen ondervinden bij hun terugkeer naar hun land per vliegtuig vanuit het buitenland (met inbegrip van België) louter omdat zij in het buitenland hebben verbleven en/of daar een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, of om enige andere reden (COI Focus "*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van 17 december 2025, p. 21-22). Ook in de geraadpleegde onafhankelijke Burundese en internationale media is hierover geen informatie gevonden (ibid.).

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de Belgische diplomatieke bron die zowel in april 2024 als in 2025 werd gecontacteerd, bevestigt dat er momenteel zeer frequent heen-en-weer wordt gereisd tussen België en Burundi door Burundese onderdanen, met inbegrip van bepaalde personen die in België een beschermingsstatus genieten of die de Belgische nationaliteit hebben verworven. Deze bron vermeldt bovendien dat verschillende opposanten die na de gebeurtenissen van 2015 naar België waren gevlucht, naar Burundi zijn teruggekeerd en verklaren dat hun terugreis vlot is verlopen.

Gezien het bovenstaande moet worden opgemerkt dat geen van de informatie waarover de Raad beschikt, melding maakt van concrete en naar behoren gedocumenteerde gevallen van Burundese onderdanen die bij hun terugkeer problemen hebben ondervonden met hun autoriteiten, uitsluitend vanwege hun verblijf en/of hun verzoek om internationale bescherming in België. Gezien het ontbreken van concrete voorbeelden en het feit dat de mogelijke problemen waarmee verzoekers om internationale bescherming na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België te maken kunnen krijgen door de bronnen vaak niet duidelijk worden omschreven, is de Raad van mening dat deze informatie eerder speculatief van aard is. Het enkele feit dat afgewezen verzoekers om internationale bescherming die naar Burundi terugkeren, aan een veiligheidsbeoordeling kunnen worden onderworpen, volstaat niet om te concluderen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

G. Met betrekking tot de Tutsi-etnie, is het belangrijk te benadrukken dat, waar hoger vermeld wordt dat de crisis in Burundi een uitgesproken politiek karakter heeft, vertegenwoordigers van een intergouvernementele organisatie die Cedoca in Bujumbura heeft ontmoet, aangeven dat een Burundees die naar het land terugkeert en waarvan de autoriteiten weten dat hij een verzoek om internationale bescherming in België of elders heeft ingediend, zal worden ondervraagd over wat hij daar heeft gedaan, maar dat de behandeling zal variëren naargelang zijn etnische afkomst; een Hutu zal waarschijnlijk geen problemen ondervinden, maar in het geval van een Tutsi zullen de autoriteiten nagaan of hij banden heeft met de oppositie of het maatschappelijk middenveld. Zelfs in geval van een gedwongen repatriëring onder politiebegeleiding zullen de autoriteiten rekening houden met de etnische afkomst; een Hutu die geen actief lid is van de oppositie hoeft zich geen zorgen te maken, terwijl er altijd een groot wantrouwen zal bestaan ten opzichte van een Tutsi en alles wat het land 'bezoedelt' (COI Focus "*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*", 21 juni 2024, p. 29). Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat een Tutsi-etnie een risicoverzwarende factor is waarmee rekening moet worden gehouden.

3.3.5.10. Gelet op de voorgaande vaststellingen en na zorgvuldige lezing van de beschikbare informatie over Burundi en de situatie van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming, besluit de Raad op basis van alle elementen die hem ter beschikking zijn gesteld, zoals supra samengevat, geanalyseerd en afgewogen, dat niet a priori kan worden aangenomen dat elke Burundees die vanuit België naar Burundi terugkeert na hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend louter en alleen omwille van dit verblijf en het indienen van dit verzoek een gegronde vrees voor vervolging door de Burundese autoriteiten heeft.

Dit sluit echter niet uit dat in bepaalde omstandigheden, afhankelijk van het specifieke profiel van de verzoeker om internationale bescherming, een dergelijke vrees aannemelijk kan worden gemaakt. Een individuele beoordeling is dus noodzakelijk en het is aan de verzoeker om zijn gegronde vrees voor vervolging als gevolg van zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België concreet aan te tonen.

Te dezen merkt de Raad op dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan worden afgeleid dat er verschillende factoren zijn die van invloed kunnen zijn op de gegrondheid van de vrees, zoals:

- het bestaan van een aanwijzing dat de Burundese autoriteiten op de hoogte zijn van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België,
- de etniciteit van de verzoeker,

- zijn eventuele eerdere problemen met de autoriteiten of de belangstelling die zij in het verleden voor hem hebben getoond,
- zijn geografische herkomst,
- zijn persoonlijke of familiale banden met leden van de oppositie,
- zijn gedrag en zijn activiteiten in België en de eventuele zichtbaarheid hiervan.

Bij de individuele behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen moeten de asielinstanties dus rekening houden met deze factoren, de intensiteit ervan en het cumulatieve effect ervan om te bepalen of deze factoren de persoonlijke vrees van de verzoeker om bij zijn terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, kunnen versterken en desgevallend voldoende aannemelijk maken.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker tot de Tutsi-etnie behoort, dat hij in juli 2022 in de luchthaven van Zaventem toekwam en sindsdien in België verblijft.

Zoals hoger wordt uiteengezet in punt 3.3.5.5. en 3.3.5.7. maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Er werd reeds vastgesteld dat verzoekers verklaringen dat hij een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt omwille van een toegedichte politieke mening ongeloofwaardig zijn. Aldus kan niet blijken dat verzoeker op heden in de negatieve aandacht van de Burundese autoriteiten zou staan voorafgaand aan zijn vertrek uit Burundi, dan wel sinds zijn aankomst in België.

Wat de familiale situatie van verzoeker betreft, blijkt uit zijn 'verklaring volgend verzoek' van 7 juni 2023, vraag 22, dat verzoeker op dat ogenblik via Whatsapp dagelijks contact had met zijn echtgenote in Burundi en af en toe met zijn broer, ze spreken dan over de kinderen, hoe het met hen gaat. Verzoeker maakt geen melding van problemen voor zijn familie.

Wat betreft verzoekers Tutsi-etnie herinnert de Raad eraan dat uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat de vervolging van tegenstanders (of vermeende tegenstanders) van de regering in Burundi hoofdzakelijk politiek van aard is en dat de etnische afkomst van de slachtoffers weliswaar een verzwarende factor kan zijn, maar op zich niet doorslaggevend is. De Raad verwijst in dit verband naar punt 3.3.5.9.G van dit arrest en besluit dat dit element in casu op zich, dan wel in combinatie met enig ander element in dit dossier, niet volstaat om de vrees van verzoeker om bij zijn terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, aannemelijk te maken.

De Tutsi-etnie van verzoeker werd reeds besproken in het arrest van de Raad nr. 278 201 van 30 september 2022 en herhaald en bevestigd in zijn arrest nr. 280 197 van 16 november 2022. De landeninfo die dateert van latere datum, is niet van aard om hierover anders te doen denken.

Uit de beschikbare landeninformatie, met name de COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*" van Cedoca van 17 december 2025 en de COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*" van Cedoca van 14 februari 2025, waarnaar de commissaris-generaal verwijst in zijn aanvullende nota van 4 maart 2026, komt naar voor dat de vervolging van (vermeende) tegenstanders van de machthebbers in Burundi in wezen politiek van aard is en dat de etnische afkomst van de slachtoffers weliswaar een verzwarende factor kan zijn, maar op zich niet determinerend is. Bijgevolg is de loutere vermelding van zijn Tutsi-etnie niet voldoende om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan te nemen. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan die wijzen op een vervolging in zijn hoofde omwille van zijn Tutsi-etnie. Uit verzoekers verklaringen valt dan ook niet af te leiden dat hij individuele vervolging heeft ondergaan omwille van zijn etnische afkomst. De verwijzing in zijn aanvullende nota van 10 maart 2026 naar zijn vermeende link met de rebellengroepering RED-Tabara is niet geloofwaardig, zoals reeds werd vastgesteld in de arresten van de Raad nrs. 278 201 van 30 september 2022 en 280 197 van 16 november 2022. De vermelding in dezelfde aanvullende nota dat verzoeker politieke activiteiten in België zou hebben, met name dat hij actief aansluiting heeft gezocht bij de Burundese oppositie in ballingschap, specifiek bij de partij UPD-Zigamibanga wordt hier pas voor het eerst aangehaald en wordt op geen enkele wijze gestaafd. Verzoeker toont bijgevolg op geen enkele wijze aan dat hij in het vizier zou komen of zijn gekomen van de Burundese autoriteiten omwille van politieke activiteiten in België.

3.3.5.11. Verzoeker brengt geen andere individuele elementen aan, en de Raad kan evenmin dergelijke elementen in zijn dossier ontwaren, op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij, gelet op zijn specifieke profiel of persoonlijke omstandigheden, een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

De argumentatie die in het verzoekschrift ontwikkeld wordt, kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen, aangezien verzoeker niet aantoont dat alle Burundese onderdanen bij terugkeer louter omwille

van hun verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België een gegronde vrees voor vervolging hebben, noch dat er in voorliggend geval specifieke elementen zijn die een dergelijke vrees in zijn hoofde aannemelijk maken.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst naar meerdere arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Daarbij wordt ook opgemerkt dat er intussen meer recente rechtspraak van de Algemene Vergadering van de Raad is (arresten nrs. 336 435 en 336 436 van 21 november 2025).

3.3.5.12. In zijn aanvullende nota verwijst verzoeker naar een nota van 3 december 2025 van de heer Mbonimpa, voorzitter van APRODH *“Note de l’APRODH sur la protection internationale des demandeurs d’asile burundais”* (stuk 1) met Nederlandse vertaling.

De Raad stelt vast dat dit een algemene nota betreft die niet specifiek op verzoeker betrekking heeft. Ook wordt in deze nota vermeld dat vooral personen met een (toegeschreven) politiek profiel een risico lopen bij terugkeer naar Burundi. Hierboven werd reeds vastgesteld dat dit voor verzoeker niet het geval is. Verzoeker heeft tijdens zijn asielrelaas nooit melding gemaakt van problemen met de CNDD-FDD. Met deze nota en onder verwijzing naar recente landeninformatie van Human Rights Watch, maakt verzoeker niet aannemelijk dat wat hierboven gesteld wordt, niet correct zou zijn.

3.3.5.13. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Te dezen blijkt uit de COI Focus *“Burundi: Situation sécuritaire”* van 17 december 2025 dat, na een duidelijke daling van het aantal door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) geregistreerde gewelddadige incidenten in 2022 en 2023, in 2024 opnieuw een lichte stijging werd vastgesteld, zowel wat het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers betreft. Deze stijgende tendens zette zich voort in de eerste helft van 2025, in het bijzonder in de aanloop naar en tijdens de verkiezingen van juni 2025. Sinds juli 2025 werd opnieuw een daling waargenomen van zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers. Net zoals in de voorgaande jaren betroffen ook in 2024 en 2025 de meeste door ACLED geregistreerde incidenten geweld tegen burgers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd van aard blijft, waarbij voornamelijk personen met een specifiek profiel, zoals leden van oppositiepartijen, mensenrechtenactivisten en journalisten, worden geviséerd.

Waar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat zich gewapende confrontaties voordoen tussen het Burundese leger en gewapende groeperingen, dient vastgesteld te worden dat dergelijke confrontaties hoofdzakelijk geconcentreerd zijn in het noordwesten van het land, in het bijzonder de omgeving van het Kibira-woud in de provincie Cibitoke. Het gros van de slachtoffers die bij dergelijke confrontaties te betreuren vallen, betreft strijders van rebellengroeperingen en Burundese soldaten. Hoewel ook melding wordt gemaakt van burgerslachtoffers, kan uit de beschikbare informatie niet blijken dat deze confrontaties gepaard gaan met een zodanig niveau van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

In zijn aanvullende nota verwijst verzoeker naar recente landeninformatie die in dezelfde lijn ligt als deze die door de commissaris-generaal wordt gebruikt en naar persartikels. Verzoeker toont daarbij echter niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk besluit dat het geweld dat zich voordoet in Burundi in wezen doelgericht en politiek van aard is. Dat er zich daarnaast ook in bepaalde gebieden van Burundi gewapende confrontaties tussen de Burundese strijdkrachten en gewapende groeperingen kunnen voordoen, wordt niet betwist, doch uit de beschikbare informatie blijkt niet, en verzoeker toont evenmin aan, dat het geweld dat uit deze confrontaties voortvloeit een willekeurig karakter heeft waardoor ook burgers erdoor worden getroffen.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt derhalve niet dat een burger bij terugkeer naar Burundi een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.14. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming.

3.3.5.15. Waar verzoeker in het verzoekschrift vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier opnieuw over te maken aan het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET